

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.037/2025/7.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Ember Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Ember Alex, címe)

Az alperes:

alperesi cég neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Zanathy Tamás Antal kamarai jogtanácsos (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szegedi Törvényszék 5.M.70.101/2024/15.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 5.M.70.101/2024/16.

Í T É L E T :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 44 523 (negyvennégyezer-ötszázhuszonhárom) forint másodfokú eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 142 472 (száznegyvenkettőezer-négyszázhetvenkettőezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A nehézgépkezelői végzettséggel rendelkező felperes 2018. július 2-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperesnél gépkezelő munkakörben. Közvetlen munkahelyi vezetője (tanú 1) gépészeti igazgató volt.

[2] Az alperes mélyépítés út-, közútépítés és földmunka főtevékenységet végző gazdasági társaság. Nehézgépkezelő, tehergépjárművezető munkavállalóit az ország különböző településein párhuzamosan folyó 14-15 projekten foglalkoztatja. A munkavállalók, valamint a rendelkezésre álló eszközök koordinálása a gépészeti igazgató feladatát képezi. Az alperesnél a munkavédelmi tevékenységet a (cég neve) végzi.

[3] Az alperes megrendelőkkel megkötött vállalkozási szerződéseinek mellékletében az alperes kötelezettségeként rögzítik a munkavédelmi, munkabiztonsági szabályok megtartását, kitérve ezek alperesi megsértése esetére a több százezer forintos szankciókra.

[4] Az alperes a munkavállalókat, köztük a felperest is minden egyes alkalommal az új építési területen, a helyszíni munkavégzési helyen munkavédelmi oktatásban részesítette. A munkavédelmi oktatáson kiemelték, hogy az építési területre munkavédelmi felszerelés nélkül nem lehet belépni. A munkaterületeken minimálisan elvárt munkavédelmi felszerelés: a munkavédelmi cipő, a láthatósági mellény, a munkavédelmi sisak. Illetéktelen személy az építési területre nem mehet be. Idegen személy az építési területre a megrendelőtől, vagy az adott építési terület vezetőjétől kapott engedéllyel léphet be, kötelező a munkavédelmi oktatása, belépéskor az egyéni védőeszköz viselési szabályainak betartása, azaz a munkavédelmi bakancs, láthatósági mellény, munkavédelmi sisak viselete. Az alperes erre minden építési terület beléptetésénél elhelyezett molinókon és munkavédelmi táblákon is felhívta a figyelmet.

[5] A munkáltatónál mindenki rendelkezik egy QR kóddal, ennek segítségével határozzák meg azt, hogy ki milyen területre jogosult belépni. Az építési területeken 24 órás az őrszolgálat, amelyet szerződés alapján külső vállalkozás végez. Az adott építési területre csak az léphet be, akinek QR kódos engedélye van a belépésre. A közvetlen felettes által meghatározott munkaidőben lehet csak az építési területre belépni, ott tartózkodni, munkaidőn túl csak építésvezetői engedéllyel.

[6] Az alperesnél a gépkezelők munkaideje téli időszakban 7 órától 16 óráig, nyári időszakban 7 órától 17 óráig tart.

[7] A felperes 2023-ban több más munkavállaló mellett jelezte a gépészeti igazgatónak, hogy a nyári időszakban 16 óráig hajlandó munkát végezni, amelyet követően átirányították őket olyan építési területre, ahol a munkaszervezés ezen munkaidő-beosztást lehetővé tette. A felperes többször volt betegállományban, képesítésének megfelelő munkát az alperes folyamatos megrendelése ellenére nem mindig tudott adni, ezen időszakokra kiadták számára a szabadságát.

[8] 2024 márciusában ismételten jelezte a felperes, hogy 7 órától 16 óráig dolgozik, így az alperes ennek megfelelően osztotta be további munkavégzésre.

[9] A felperes (tanú 2) munkatársával együtt 2024. április 29-én személyes megbeszélést folytatott (ügyvezető neve) ügyvezetővel a napi egy túlóra, valamint a munkába járással kapcsolatos úton töltött idő elszámolása érdekében, követelésük összegszerű megjelölése nélkül. Ezen beszélgetést követően a felperes konkrét vagyoni követelést nem terjesztett elő.

[10] Az alperes a felperest először 4CXJCB munkagépen foglalkoztatta, majd ezek értékesítését követően a felperesnek 3CXJCB munkagépen kellett munkát teljesítenie, azonban egy ellenőrzés megállapította, hogy a felperes e géptípusra nem rendelkezik képesítéssel, ezért foglalkoztatása érdekében az alperes bérelt egy 4CXJCB típusú munkagépet és 2024. május 24-én e-mailben 2024. június 30-i határidővel felhívta a felperest a 3CXJCB munkagépre vonatkozó végzettség megszerzésére.

[11] 2024 májusában az alperes a (város neve)-i ipari parkban a (megrendelő neve) megrendelőnek a telken belül út-, közműépítési és földmunkát végzett.

[12] A felperes 2024. május 19-én pünkösddvasárnap pólóban, rövid nadrágban és strandpapucsban házastársával és egy csapattársával együtt személygépkocsival engedély nélkül behajtott a (város neve)-i ipari parkban lévő építési területre, majd úgy, hogy egyikük sem viselt védőfelszerelést, felmásztak és kipróbáltak egy JCB 3CX 8,5 tonnás kotró-rakodógépet és egy JCB210X 23 tonnás láncalpas kotrógépet, amelyről kamerafelvétel készült.

[13] Egy alperesi munkagépről eltűnt rádió miatti kivizsgálás során (tanú 6) építésvezető 2024. május 25-én szerzett tudomást az őrszolgálat egyik alkalmazottjától a felperes 2024. május 19-i építési területen tartózkodásáról. Az építésvezető 2024. május 27-én

elkérte a megrendelőtől a tárgydőszak kamerafelvételeit, azokat 2024. május 28-án megtekintette, elemezte és erről még aznap tájékoztatta (tanú 1) gépészeti igazgatót, valamint (ügyvezető neve) ügyvezetőt.

[14] (Ügyvezető neve) ügyvezető 2024. június 12-én a felperesnek felajánlotta a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését, 45 nap felmondási időre járó távolléti díj és 1 052 000 forint végkielégítés megfizetésére tett ajánlatot, amelyet a felperes nem fogadott el.

[15] Az alperes 2024. június 12. napján a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntette. Döntését azzal indokolta, hogy a (város neve)-i kivitelezés projektjén elhelyezett biztonsági kamerák alapján 2024. május 28-án egy biztonsági incidens kivizsgálása során megállapította, hogy munkaidőn kívül (2024. május 19. napján 14 óra 40 perc körül) a felperes harmadmagával belépett a kivitelezési helyszínre, ott a munkavégzésre kiadott nehézgépre felmászott, majd pár perc elteltével onnan lelépott. Ezen idő alatt az utastársai is felmászottak, más, a munkáltató tulajdonában álló gépre. Tekintettel arra, hogy szándékos magatartásával illetéktelen személyeket mindenféle munkavédelmi felszerelés nélkül, az építési terület rendjét figyelmen kívül hagyva, saját és más személyek testi épségét veszélyeztetve – a munkáltató engedélye, vagy tudomása nélkül – vitt be kivitelezési projektre, a munkáltató az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felperes munkaviszonyának azonnali hatályú felmondással történő megszüntetése mellett döntött.

A kereset és az ellenkérelem

[16] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 514 300 forint elmaradt jövedelem, mint kártérítés és 1 266 600 forint végkielégítés, valamint perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) 2. §-ára alapította azzal, hogy a jogi képviselő ÁFA fizetésére köteles.

[17] Elsődlegesen hivatkozott arra, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondás jogát elkésetten gyakorolta, mivel a beléptetést végző biztonsági őrtől már 2024. május 28-át megelőzően tudomást szerzett a kötelezettségszegésről, így a 2024. június 12-én közölt felmondás a 15 napos szubjektív határidőn túl került közlésre.

[18] Amennyiben ezen hivatkozását a bíróság nem találja megalapozottnak, úgy a munkaviszony jogellenességének megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy a felmondás indokolása nem felel meg a világosság, valóságosság és az okszerűség követelményének.

[19] A felmondás indoka értelmezhetetlen. Érvelése szerint a terhére rótt kötelezettségszegésre munkaidőn túl, 2024. május 19-én került sor. Az építési területre a biztonsági őr engedte be, hogy az általa használt nehézgépen lévő személyes tárgyait elvigye. Ezzel álláspontja szerint kötelezettségszegés nem valósult meg, cselekménye nem tartozik a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontjának hatálya alá.

[20] Hivatkozott arra, hogy nem tájékoztatták, hogy mi az eljárási rend a munkaidőn túl építési területre történő belépéskor. Az elkövetett cselekménnyel nem áll arányban a vele szemben alkalmazott szankció.

[21] Abban az esetben, hogy ha a felmondás jogellenességét ezek miatt a bíróság nem állapítaná meg, úgy hivatkozott arra, hogy az azonnali hatályú felmondás gyakorlásával a munkáltató joggal való visszaélést valósított meg.

A felmondás valódi indoka ugyanis az volt, hogy sérelmezték, hogy a nyári időszak vonatkozásában a 8 órás munkaidőn felüli munkavégzés, továbbá a munkahelyre történő utazással töltött idő után járó ellenértéket az alperes részükre nem fizette meg, ezért először kényszerszabadságra küldték, majd pedig azonnali hatályú felmondással megszüntették jogviszonyát.

[22] *Az alperes ellenkérelme* a kereset elutasítására, felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét az rÜkr. 3. §-a alapján kérte megállapítani.

[23] Kifejtette, hogy az azonnali hatályú felmondás jogát határidőben gyakorolta, mivel a munkáltatói jogkört gyakorló (ügyvezető neve) (tanú 6) építésvezető és (tanú 1) gépészeti igazgató közléséből 2024. május 28-án szerzett tudomást a felperesi kötelezettségszegésről. Az alperes az építési terület védelmét ellátó őrző-védő szolgálattal szerződéses jogviszonyban nem áll, nekik az alperes felé jelentéstételi kötelezettségük nem állt fenn.

[24] A felmondás valósága, okszerűsége körében hivatkozott arra, hogy a felperes munkavédelmi oktatásban részesült, munkavédelmi szabályokat szegett meg azzal, hogy munkaidőn kívül, szándékosan, védőfelszerelés és engedély nélkül bement az építési területre és az ott lévő veszélyes munkagépekre felmászott. E kötelezettségszegést súlyosbította, hogy rajta kívül még két ismeretlen személyt is magával vitt, akik sem baleseti, sem munkavédelmi oktatásban nem részesültek, védőfelszereléssel nem rendelkeztek, a munkagépekre felmászva magukat balesetveszélynek tették ki. A kötelezettségszegés körében hivatkozott az egészséges és biztonságos munkavédelmi szabályok megsértésére, amelyet csak szándékosan lehetett elkövetni.

[25] Cáfolta, hogy a felperest a túlóra elszámolással kapcsolatos észrevételei miatt hátrány érte volna. Az érintett munkavállalók kérésüknek megfelelően 7 órától 16 óráig foglalkoztatta, velük teljes egészében elszámolt. Az elszámolási kérdést békés úton rendezték.

[26] Vitatta a kényszerszabadság intézményének gyakorlatát, hivatkozott a szabadság kiadásának jogi szabályozására, amelynek keretében a jogszabályban biztosított jogával élve adta ki a munkavállalók szabadságát tavasszal és ősszel, így járt el a felperes vonatkozásában is.

[27] A felperes kötelezettségszegését egy rádió eltulajdonításához kapcsolódó vizsgálat tárta fel, amelyet követően a náluk irányadó gyakorlatnak megfelelően először a munkaviszony közös megegyezéssel történő lehetőségét ajánlották fel, amelyet a felperes

nem fogadott el, ezt követően döntöttek a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetése felől.

Az elsőfokú bíróság ítélete és jogi indokai

[28] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 89 045 forint perköltséget. Megállapította, hogy a 113 994 forint le nem rótt eljárás illeték az állam terhén marad.

[29] A felperes hivatkozására tekintettel elsődlegesen az azonnali hatályú felmondás jogának gyakorlására nyitvaálló törvényi határidő megtartottságát vizsgálta.

[30] Az Mt. 78. § (2) bekezdés, valamint az Mt. 20. §-ának rendelkezéseit idézve rámutatott, hogy az alperes esetében a munkáltatói jogkör gyakorlója (ügyvezető neve) ügyvezető volt, akit (tanú 6) 2024. május 28-án tájékoztatott a felperes 2024. május 19-i kötelezettségszegéséről. Tanúvallomások alapján rögzítette azt is, hogy a (város neve)-i ipari park építési területét ellátó őrző-védő társaság az alperessel nem állt szerződéses kapcsolatban. Mindezeket összességében értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a felmondási jog gyakorlására a 15 napos szubjektív határidőn belül került sor, azaz az nem minősült elkéssettnak.

[31] A felmondás indokolásával kapcsolatban idézte az Mt. 64.§ (2) bekezdés, 66. § (1) és (2) bekezdései rendelkezéseit, valamint az MK 95. számú állásfoglalás II. pontját. Az indokolás világosságának vizsgálata kapcsán arra a megállapításra jutott, hogy a felmondás indokolása kellő részletességgel tartalmazza azokat a tényeket, körülményeket, amelyekre a munkáltató a felmondást alapította. Az indokolás leírta a felmondás okát, a felperes munkavédelmi szabályt sértő magatartással összefüggő kötelezettségszegését, az illetéktelen személyek munkavédelmi felszerelés nélküli bevitelét az építési területre, a helyszínen lévő nehézgépekre történő felmászást. Mindezek alapján az indokolás a világosság követelményének megfelelt.

[32] A felmondás indokolásának valósága körében idézte a munkavédelemről szóló XCIII. törvény (a továbbiakban: Mvtv.) 6. §-át, 42. § b) pontját, valamint az építési munkahelyeken és az építési folyamatok során megvalósítandó minimális munkavédelmi követelményekről szóló 4/2002. (II. 20.) SzCsM-EüM együttes rendelet 11. § (1) bekezdését és 12. §-át.

[33] Rögzítette, hogy a felperes elismerte, hogy az alperes a munkavédelmi előírásokat betartotta és betartatta. Minden új építési területen munkavédelmi oktatásban részesült és tisztában volt azzal, hogy az építési területre tilos munkavédelmi felszerelés, azaz munkavédelmi cipő, láthatósági mellény, munkavédelmi sisak nélkül belépni. A belépés pedig engedélyhez kötött volt, amely engedélyt a (város neve)-i építési terület esetében (tanú 6) építésvezető volt jogosult kiadni. A felperes azonban ilyen engedélyt nem kért. Tanúvallomások alapján rögzítette továbbá, hogy azzal, hogy a felperes megfelelő munkavédelmi öltözködés hiányában a vele lévő két személy társaságában a munkagépekre felmászott, magát és őket is kiemelt balesetveszélynek tette ki, ami az anyagi kártól a

személyi sérülésig bármilyen egyéb veszélyt előidézhetett volna. Rögzítette továbbá, hogy az építési területen a belépési pontnál kifüggesztett táblák jelezték a kötelező munkavédelmi sisak, láthatósági mellény használatára vonatkozó szabályt, valamint az illetéktelen személyek belépésének tilalmát. Az építési terület a nap 24 órájában munkavégzési helynek minősül, a munkavédelmi szabályok betartását a munkáltató folyamatosan megkövetelte és ellenőrizte.

[34] Nem fogadta el a felperes azon védekezését miszerint vasárnap nem volt munkában, ezért kötelezettségszegést nem követhetett el, mint ahogy azon védekezését sem, hogy nem akart keddig várni a személyes dolgai elvitelével, (tanú 6)-tól pedig azért nem kért engedélyt, mert nem kapott volna.

[35] Kifejtette, hogy az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt kötelezettségek, ideértve a munkavédelmi szabályok betartása, konkrétan az, hogy az építési területre való belépés engedély köteles, a védőeszköz viselése kötelező, idegen személy belépése az építési területre engedélyköteles, a munkagépre jogosultsággal rendelkező ülhet fel a munkavállalót olyan alkalmakkor is terheli, amikor ő munkaidőn kívül van, e körben együttműködési kötelezettsége az Mvtv. 6. § alapul a munkáltatóval. Kiemelte, hogy a 4/2002. (II. 20.) SzCsM-EüM együttes rendelet építési munkaterületre rögzíti a munkavédelmi szabályokat a biztonság megvalósítása és az egészség védelme érdekében. Ezeket a szabályokat a nap 0-24 órájában kötelező betartani és betartatni. Így a felperest munkaidőn kívül is terhelte az a kötelezettség, hogy engedélyt kérjen a belépésre, munkavédelmi felszerelésben menjen be az építési területre, továbbá, hogy idegen személyek csak engedéllyel és munkavédelmi felszereléssel mehetnek be, a munkagépbe csak jogosultsággal rendelkező ülhet be.

[36] A felperes azon magatartását miszerint engedély és munkavédelmi felszerelés hiányában az építési területre beléptek, ott munkagépekre felmásztak, az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített kötelezettség megszegéseként értékelt, amelyet szándékos és jelentős mértékű kötelezettségszegésnek tekintett. Ezt súlyosbított az a körülmény, hogy további két illetéktelen személyt is magával vitt.

[37] Mindezek alapján a felmondás indokát valósnak tekintette, és megállapította, hogy a felperes munkavédelmi szabályszegése okszerűen vezetett a jogviszony azonnali hatályú megszüntetéséhez.

[38] Ezt követően vizsgálta, hogy a felmondás gyakorlásakor az alperes joggal való visszaélést megvalósított-e. Ennek keretében vizsgálta a felperes azon hivatkozását, miszerint a felmondás valós oka az volt, hogy ő és munkatársai a munkáltatónál egy 2024-es megbeszélésen előterjesztették a nyári időszak munkanapjain 16 és 17 óra közötti munkavégzésre járó túlóra díj, valamint a munkába járással kapcsolatos idő ellenértékének megfizetése iránti igényt, amelyre a munkáltató kezdetben kényszerszabadsággal, majd pedig a jogviszony azonnali hatályú megszüntetésével reagált.

[39] A 2024. április 29-i megbeszélés kapcsán rögzítette, hogy az eredményre ugyan nem vezetett, ezt követően azonban a felperes nem kereste konkrét összecszerű pótlék megfizetése iránti igénnyel az alperest. (Tanú 1) tanúvallomása alapján megállapította, hogy a nyári időszakban felmerülő túlórával kapcsolatos felperesi jelzést a munkáltató akceptálta és

olyan munkaterületre irányította át, amelyen 16 óráig volt végezhető a munka. (tanú 2), (tanú 3), (tanú 4) tanúvallomása is megerősítette, hogy folyamatosan történtek átirányítások, mindig arra az építkezésre, amelyen szükség volt rájuk az adott munkafázis és munkaeszköz igények figyelembevételével.

[40] Nem fogadta el a felperes azon hivatkozását, miszerint őt az alperes kényszerszabadságra küldte, mivel az igazolta azt, hogy a felperes tovább foglalkoztatása megvalósult a (város neve)-i építési területen. Amikor a munka nagy része befejeződött (tanú 2) gépkocsivezető is átirányításra került másik munkaterületre. (Tanú 2), (tanú 4) és (tanú 3) tanúk vallomása alapján megállapította azt is, hogy amennyiben munkavállaló jelezte, hogy nem kíván 16 óra után munkát végezni, olyan építkezéseken kerültek foglalkoztatásra, amelyeken 7 és 16 óra között lehetett munkát végezni, mindhárman jelenleg is az alperes munkavállalói.

[41] Értékelte továbbá azt a körülményt is, hogy amikor az alperes tudomást szerzett arról, hogy a felperes nem rendelkezik a nála rendszeresített munkagépre megfelelő vizsgával, akkor számára megfelelő munkagépet biztosítottak és az alperesnél rendszeresített munkagépekre irányadó vizsga kötelezettség teljesítését írták elő számára, mivel az alperes szándéka a felperes tovább foglalkoztatására irányult, őt kifejezetten jó munkaerőnek tekintették.

[42] Megalapozottnak tekintette az alperes hivatkozását az Mt. 122. § szerinti szabadság kiadási jogkör gyakorlása kapcsán, amelyre jellemzően a tavaszi időszakban akkor került sor, amikor a munkáltató tevékenysége a legcélszerűbben így volt megszervezhető. Felperes egyébként korábban nem sérelmezte a szabadság kezdete előtt annak kiadását, nem követelte folyamatos foglalkoztatását, valamint a kényszerszabadságként olyan időpontot jelölt meg, amelyre a 2024. április 29-i megbeszélést megelőzően került sor.

[43] Mindezeket összességében értékelve arra a megállapításra jutott, hogy a 2024. április 29-i megbeszélést követően az alperes a felperest tovább foglalkoztatta, ennek során figyelemmel volt arra, hogy csak 16 óráig kíván munkát végezni és olyan építési területre irányította, ahol a munkavégzés a 7 és 16 óra közötti idő intervallumnak megfelelt. Megállapította, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a bérpótlék iránti igény miatt először kényszerszabadságra küldték, majd ezt követően jogviszonya megszüntetésére ezen okból került sor.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[44] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és az alperes keresete szerinti marasztalása; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében. Kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. §-a alapján kért megállapítani azzal, hogy jogi képviselője ÁFA fizetésére nem köteles.

[45] Másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdés, valamint a 369. § (3) bekezdés a)-e) pontjaira alapította.

[46] Vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének [4] bekezdésében szereplő megállapítást, mert álláspontja szerint semmilyen módon nem került igazolásra a vállalkozási szerződések mellékleteként hivatkozott dokumentum, így az abban foglalt állítólagos szankciók az ügyben nem nyertek hitelt érdemlően megállapítást.

[47] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást az építési terület kapcsán. Hivatkozott arra, hogy a projekt helyszín általában több egymástól elkülönülő funkciójú területből áll. Építési területnek az a földrajzi hely minősül, amelyen az építmény megvalósul, vagyis ahol az építési munkák ténylegesen zajlanak. Ezzel szemben munkaterület magában foglalja az építési területet, annál azonban jóval tágabb, idetartoznak az anyagok, gépek, eszközök tárolására szolgáló területek, valamint a felvonulási terület. Felvonulási területnek pedig az a rész minősül, amelyen ideiglenes létesítményeket helyeznek el. Ezek nem képezik az építmény végleges részét. Mindennek pedig azért van jelentősége, mert az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az építési területen kötelező a munkavédelmi felszerelések használata, azonban felvonulási területen lévő gépekre mászott fel, annak érdekében, hogy személyes tárgyait kivegye a gépből. Védekezése szerint felvonulási területen, illetve azon részeken, ahol a munkagépek kizárólag parkolnak, nem indokolt munkavédelmi felszerelés kötelező viselése. Ezek viselése elsősorban olyan területeken kötelező, ahol aktív munkavégzés folyik, mivel ezeken a helyeken vannak a munkavállalók kitéve különféle veszélyforrásoknak. A terhére rótt kötelezettségszegő magatartás, azaz a munkagépekre történő felmászás felvonulási területen történt, az veszélyes munkaterületnek nem minősül. A védőeszközök használatát pedig mindig az adott területen fennálló konkrét veszélyhez kell igazítani. Ebben az esetben azonban a munkavállalók nem voltak kitéve a gépek működéséből eredő kockázatoknak, hiszen azok leállított állapotban voltak.

[48] Az SzCsM-EüM rendelet kapcsán hivatkozott arra, hogy a munkavégzés során a végzett tevékenységhez igazodó munkavédelmi követelményeket kielégítő ruházatokat kell viselni, amelyet mindig a konkrét munkafolyamat és veszélyforrás határoz meg. Parkoló, nem működő gépek önmagukban nem minősülnek ilyen veszélyforrásnak. A munkáltatónak kockázatértékelést kell végeznie, ennek alapján kell területenként és tevékenységekhez igazodóan a szükséges védőfelszerelést meghatároznia. Ezt azonban az alperes nem csatolta, így felróhatósága nem állapítható meg.

[49] Vitatta az ítélet [24] bekezdésében foglalt azon megállapítást, miszerint az alperes elfogadta volna, hogy a munkavállalók nem hajlandók 16 óra után dolgozni. A tanúk ezzel szemben elmondták, hogy burkoltan, de az alperes megtorolta őket emiatt. A felperes és (tanú 2) megkeresését követően az alperes aláíratott egy megállapodást a munkavállalókkal, miszerint a 2024. évre járó túlórákat kifizeti, ha minden egyéb követelésükről lemondanak. Ezt a felperes és néhány munkatársa azonban nem írták alá. Ezt követően különböző módszerekkel, mint kényszerszabadság, hétvégi munkavégzés megvonás szankcionálta őket. Vitatta, hogy ezen alkalommal kollegiális beszélgetés történt, ezzel szemben állította, hogy az alperes vezetői lenézően beszéltek velük. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság

terhükre rótta fel, hogy konkrétössze szerű követelést nem terjesztettek elő, melynek kapcsán előadta, hogy egy informális megbeszélés történt annak érdekében, hogy az alperes hajlandó-e békés úton rendezni a követelést, majd ennek hiányában fordultak jogi képviselőjükhöz a további szükséges lépések megtétele érdekében.

[50] Hiányolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem rögzítette azt, hogy a felperes a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését miért nem fogadta el. Előadta, hogy ezen okirat aláírásával minden igényéről, követeléséről lemondott volna, amelyet éppen a túlóra követelések miatt nem kívánt teljesíteni. Másrészt pedig álláspontja szerint a jogviszony megszüntetésének valós oka a felperes által követelt túlóra díjazás iránti igény bejelentése volt.

[51] Sérelem zette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság úgy kezelte, mintha a plusz egy óra munkavégzésért járó díjazás elszámolása nem lenne jelentős. E körben hivatkozott arra, hogy minden munkanap plusz egy órával többlet dolgoztak, ezzel a munkavállalók jogait csorbította meg az alperes, egyben ez felveti a munkaidő-nyilvántartás és a fizetés jogszerűségének megkérdőjelezését is. Mindez pedig álláspontja szerint jelentős anyagi hátrányt jelentett, mivel a nyári időszakban a többletmunkát minden nap ellenszolgáltatás nélkül végezték.

[52] Hivatkozott továbbá arra, hogy a joggal való visszaélés körében megfelelő módon bizonyította, hogy az általuk történt jelzést követően a kifizetett túlóra díjak ellenértéke volt a jogviszony megszüntetésének valódi indoka, amelyet az elsőfokú bíróság nem vett kellő mértékben figyelembe. A munkaviszony megszüntetésének valós oka a többlet kifizetések miatti hátrányos intézkedés volt, amely önmagában joggal való visszaélést valósított meg. Erre tekintettel tehát a felmondás nem volt jogszerű, ahhoz az kellett volna, hogy az intézkedés mögött objektíven igazolható, a munkaviszonyhoz kapcsolódó indok álljon. Ezzel szemben az alperes csak okot keresett arra, hogy szankcionálja a felperest a korábbiakért. (Tanú 6) tanúvallomása alapján hivatkozott arra, hogy hasonló jogsértések esetében csak írásbeli figyelmeztetésben részesítették a munkavállalót, azaz az alperes intézkedése sértette a fokozatosság és arányosság követelményét.

[53] A tanúvallomások alátámasztották, hogy a munkáltató kifejezetten azokat a munkavállalókat érintette hátrányosan, akik nem írták alá a többletmunka elszámolására vonatkozó megállapodást, azaz az intézkedés valós oka a munkavállalói jogérvényesítés megtorlása volt.

[54] Megismételte továbbá azon védekezését is miszerint nem rendelkezett tudomással az építési munkaterületre való belépés munkaidőn túli szabályairól, olyan tájékoztatás miszerint munkaszüneti napon tilos lenne belépnie a telephelyre és az ott álló kikapcsolt gépből személyes tárgyait ne vehetné ki, nem kapott. A biztonsági őr belépését nem tagadta meg, más sem jelezte számára, hogy a belépés szabályellenes vagy tilos lenne. Ezáltal nem gondolhatta, hogy magatartása bármilyen szabályszegést megvalósítana. A felmondás azon indoka pedig, hogy magatartása az építkezés rendjét megzavarta értelmezhetetlen tekintettel arra, hogy munkavégzés ekkor nem volt. Nem szegett meg munkaviszonyból származó kötelezettséget, hiszen munkaidőn kívül ment személyes dolgaiért, így munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségszegés nem valósult meg, a felmondás indokolását az

elsőfokú bíróság kiterjesztően értelmezte. Ennek kapcsán hivatkozott a Debreceni Ítéltábla eseti döntésében foglaltakra.

[55] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét az rÜkr. 3. § (5) bekezdése alapján 44 523 forintban jelölt meg.

[56] Hivatkozott arra, hogy a felperes súlyos kötelezettségszegése nemcsak a munkaterületre munkaidőn kívül, munkavédelmi felszerelés és engedély hiányában történő belépésében merült ki, hanem abban is, hogy belépéskor magával vitte két civil ismerőst is, akiknek az ott található munkagépeket megmutatta, ők ezekre felmásztak. Tették mindezt munkavédelmi oktatás, felszerelés nélkül, ezzel pedig súlyosan baleset és életveszélyes helyzetet idéztek elő.

[57] Az ítélet [4] bekezdésében foglalt szerződéses melléklet kapcsán hivatkozott (tanú 5) tanú 2025. május 27-i tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített nyilatkozatára, amely alátámasztotta, hogy a beruházó és a kivitelező közötti szerződésekben ez rögzítésre kerül a hivatkozott rendelkezés.

[58] A projekt helyszín kapcsán kifejtett felperesi elnevezések kapcsán azzal érvelt, hogy ezek nem jogszabályi definíciók, kizárólag a felperes saját értelmezésén alapulnak, amelyeket egyértelműen úgy határozott meg, hogy a munkavédelmi szabályok esetlegesen ne vonatkozzanak az azonnali hatályú felmondást megalapozó felperesi kötelezettségszegésre. Ezzel szemben a tanúvallomások alapján egyértelműen megállapítást nyert, hogy a projekt kivitelezésének teljes területe az alperesi gyakorlat szerint építési területnek minősül, az körbekerített, őrszolgálatlaltal ellátott, beléptető rendszerrel biztosított területnek minősül. Mindezekre tekintettel nincs annak jelentősége, hogy a hivatkozott munkagépek pontosan hol helyezkednek el, azok életveszélyes minősége nem a konkrét munkavégzési hely függvénye.

[59] Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes 2023. január 23-i tárgyalási jegyzőkönyvben tett nyilatkozata alapján a felperes tisztában volt azzal, hogy a munkavédelmi szabályok az építkezés teljes területére, így a felvonulási területre is vonatkoznak, az előírások súlyos és azonnali hatályú felmondást megalapozó megsértését az elsőfokú bíróság előtt elismerte, amely felróható magatartását kétségtelenül alátámasztja.

[60] Az arányosság körében hivatkozott arra, hogy a felperes magatartása példanélküli, kirívó nemcsak önmagára, de az általa bevitt harmadik személyekre nézve is súlyosan baleset- és életveszélyes szabályszegés volt.

[61] A joggal való visszaélés körében az elsőfokú bíróság indokolatlanul tág és alapos bizonyítást folytatott le, amelynek alapján a felperes hivatkozást megalapozatlannak találta és a jelen pertől teljes mértékben függetlennek ítélte azt, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondást igyekszik összekapcsolni az általa érvényesített igénnyel. Ezt egyetlen tanú vallomása sem támasztotta alá, így nem lehet összefüggésbe hozni az azonnali hatályú felmondást a felperes vélt túlóra igényével. Utalt rá, hogy az alperes valamennyi olyan munkavállalója, aki túlóra igénnyel élt irányába – közöttük a felperes által tanúként

kihallgatni indítványozott személyek is – mai napig az alperes alkalmazásában állnak. A munkavállalók elhelyezése az egyes projekten nem személyes kérdés, semmiképpen nem szankció, az csupán munkaszervezési eszköz, amelynek során figyelembe kellett venni azt, hogy bizonyos munkavállalók a túlóra kötelezettséget nem vállalták. A felperes esetében továbbá azt is, hogy nem rendelkezett megfelelő vizsgával az adott munkagép használatára. Mindezek alapján a joggal való visszaélésre vonatkozó hivatkozását a felperes semmilyen bizonyítékkal nem tudta hitelt érdemlően alátámasztani.

[62] Visszautasította a felperes azon az elsőfokú eljárásban elő nem terjesztett hivatkozását miszerint az alperes próbálta volna rákényszeríteni a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését a felperesre azzal, hogy ellenkező esetben nem engedi kormány közeli építésen dolgozni. Az alperes csupán eddigi gyakorlatának megfelelően méltányosságból ajánlotta fel a jogviszony ezen formában történő megszüntetését. Mindezek alapján a felperes fellebbezése nem lehet alapos.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[63] A fellebbezés alaptalan.

[64] Az ítéltábla az ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, arra a peres felek maguk sem hivatkoztak, így felülbírálati jogkörének Pp. 370. § szerinti korlátai között járt el. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező fél milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól tekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[65] Az ítéltáblának a felperes másodlagos fellebbezési kérelme alapján elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy szükség van-e az elsőfokú bíróság ítéletének mérlegelhető hatályon kívül helyezésére. Bár a felperes erre irányuló fellebbezési kérelmét másodlagosként terjesztette elő, a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfogalmazásából következően az ügy érdemében történő döntésre akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság ítélete hatályon kívül helyezésének a Pp. 379–381. §-aiban írt esetei nem állnak fenn. A hatályon kívül helyezés iránti kérelem elbírálása tehát a Pp. ezen rendelkezéséből következően szükségszerűen megelőzi az érdemi döntést.

[66] A Pp. mérlegelésen alapuló hatályon kívül helyezést szabályozó 381. §-ának alkalmazására akkor kerülhet sor, ha az elsőfokú bíróság az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási szabálysértést követett el, amelynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem

lehetséges, vagy nem észszerű és emiatt szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése. Ugyanakkor az erre irányuló fellebbezési kérelem kapcsán is irányadóak a Pp. 371. § rendelkezései vonatkozásában korábban már előadottak, azaz, hogy a döntés korlátját képezi az, hogy azt milyen okból kéri a fellebbező.

[67] A felperes fellebbezésében az eljárási szabálysértést jogszabályhellyel konkrétan nem jelölte meg, ugyanakkor hivatkozott a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésére és az indokolási kötelezettség megsértésére. Az ügy érdemére kihatást ugyan nem fejtette ki, nyilvánvalóan ezen szabályszegések hiányában a keresete szerinti döntés meghozatalát látta volna indokoltnak. Az orvosolhatatlansággal és az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességével kapcsolatban sem adott elő érvelést. Mindösszesen arra hivatkozott, hogy ezt arra az esetre kéri, ha az elsődleges fellebbezési kérelmére, a megváltoztatásra nem látna alapot a másodfokú bíróság.

[68] Az ítéltáblának tehát a fellebbezés korlátaira figyelemmel e hivatkozások vonatkozásában kellett azt vizsgálnia, hogy azok megalapozzák-e a Pp. 381. §-ában foglalt konjunktív feltételeket. Hangsúlyozandó, a konjunktív feltételek akár egyikének hiánya is kizárja a Pp. 381. § alkalmazásának lehetőségét.

[69] A konjunktív feltételek közül a másodfokú eljárásban orvosolhatatlanságot és az elsőfokú eljárás megismétlésének szükségességét a felperes nem tudta meggyőző indokkal alátámasztani, önmagában csak az, hogy az ítélet megváltoztatásra a bíróság nem lát alapot, e feltétel fennálltát nem eredményezi. Ez pedig a fent kifejtettek szerint önmagában akadályozza az ítélet Pp. 381. §-a alapján történő hatályon kívül helyzésének.

[70] Az előbbieket miatt nincs jelentősége a további feltételek teljesülésének, azonban azokkal kapcsolatban az ítéltábla megjegyzi az alábbiakat:

[71] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással kapcsolatos Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti bizonyíték-mérlegelő tevékenységet a másodfokú bíróság nem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi, hanem a Pp. 369. § (3) bekezdés szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében vizsgálhatja az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelem esetén. Miután a felperes anyagi jogi felülbírálatot is lehetővé tevő tartalmú fellebbezési kérelmet is előterjesztett, az ítéltábla az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálta az elsőfokú bíróság fellebbezésben sérelmezett bizonyíték-mérlegelési tevékenységét.

[72] Az ítélet indokolásával szemben támasztott követelményeket a Pp. 346. § szabályozza, amelynek hiányossága az ítélet kötelező és mérlegelhető hatályon kívül helyzésének alapjául is szolgálhat.

[73] A Pp. 380. § c) pontja alapján az ítélet orvosolhatatlan formai hiányossága a nem mérlegelhető hatályon kívül helyzési ok nevesített esete, amikor a lényeges eljárási szabálysértés az indoklás Pp. 346. §-ának oly mértékű megsértésében nyilvánul meg, hogy abból az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás vagy a bíróság jogi álláspontja sem állapítható meg, ezért az elsőfokú ítélet felülbírálatatlan. Ilyen okra a felperes maga sem hivatkozott, az ítélet indokolásából mindössze azt hiányolta, hogy az nem tartalmazza a

munkaviszony közös megegyezéssel megszüntetése felperes részéről történő elutasításának indokát.

[74] Ha az indokolás hiányossága nem ad alapot a Pp. 380. § c) pont alkalmazására, a jogszabálysértés akkor is megállapítható, ebben az esetben azonban már a másodfokú bíróság mérlegelésétől függ, hogy az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi-e [Pp. 381. §]. A másodfokú bíróságnak ugyanis lehetősége van az elsőfokú ítélet indokolásának kiegészítésére, pontosítására, ha az elsőfokú bíróság nem követ el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az eljárás megismétlését tenné szükségessé (Kúria Pfv.20.240/2022/4.). Önmagában tehát az indokolás esetleges ilyen jellegű hiányossága nem feltétlenül eredményezi a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezést.

[75] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre és nem minden egyes részletre kell kiterjednie (Kf.VII.38.187/2021/11.).

[76] A felperes fellebbezésében hivatkozottakkal szemben az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás vonatkozásában döntése indokait rögzítette, számot adott arról, hogy azt miért találta megalapozottnak, így az indokolás hiánya okán az elsőfokú ítélet sem kötelező, sem mérlegelhető hatályon kívül helyezésnek nem volt helye. A közös megegyezéssel történő munkaviszony megszüntetés elutasításának oka a későbbiekben kifejtettek okán a per érdemi eldöntésére nem volt kihatással, ezért ennek indokolásában rögzítése nem volt indokolt.

[77] Olyan további eljárási szabálysértést pedig az ítéltábla nem észlelt [Pp. 370. § (3) bekezdés], amely a Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezést tette volna szükségessé.

[78] Mindezek okán a felperes hatályon kívül helyezésre irányuló másodlagos fellebbezése alaptalan volt.

[79] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme kapcsán az ítéltáblától gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés valamennyi pontjában megjelölte, fellebbezése szabadszöveges indokolása alapján arra lehet következtetni, hogy a bizonyítás eredményének okszerűségét és ezzel kapcsolatban a tényállás megállapítását [Pp. 369. § (3) bekezdés a) pont], továbbá a jogi minősítést [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont] támadta.

[80] A felperes fellebbezésében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete [4] bekezdésében azt állapította meg, hogy a vállalkozási szerződéshez tartozik egy meghatározott melléklet, amely állítólagos szankciókat tartalmazott a munkavédelmi és munkabiztonsági szabályok megtartásának elmulasztásával kapcsolatban. Ennek azonban az

alperes azonnali hatályú felmondása jogszerűségének megállapítása szempontjából nem volt jelentősége, ezért e fellebbezési hivatkozás sem bírt jelentőséggel.

[81] További érvelése szerint különbséget kell tenni az építési terület, a munkaterület és a felvonulási terület fogalmak között. Ennek azért tulajdonított jelentőséget, mert álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás indokolása szerint hiányolt munkavédelmi felszerelést csak a konkrét építési területen kell viselni, ami az építmény megvalósulásának körülhatárolt területét jelenti. Adott esetben viszont ő és társai nem az építési területre, csupán a felvonulási területre léptek be, ahol állítása szerint munkavédelmi felszerelést nem kellett hordaniuk. Ezzel szemben a felperes személyes meghallgatása alkalmával úgy nyilatkozott: „Tudom, hogy építési területnek minősül a felvonulási terület is, azzal is tisztában vagyok, hogy teljes védőfelszerelésbe kellett volna bemennem az építési területre”, mint ahogy arról is nyilatkozott, „a gépek veszélyes munkagépnek minősülnek” [...] a „munkagépre csak olyan személy ülhetett fel, akinek volt jogosultsága”, ilyenekkel a felesége és a barátja nem rendelkezett. Elismerte továbbá, hogy engedélyt nem kért az építési területre való belépésre, ha kért volna, megítélése szerint nem is kapott volna (5.M.70.101/2024/11. jegyzőkönyv 6-7. oldal). Mindez cáfolja a fellebbezésben e körben általa leírtakat.

[82] Bár a munkaterület és a felvonulási terület eltérőségére az alperesi ügyvezető (11. jegyzőkönyv 9. oldal), a gépészeti igazgató (14. jegyzőkönyv 5-6. oldal), a főépítésvezető (14. jegyzőkönyv 7-8. oldal), (tanú 4) (15. jegyzőkönyv 3-4. oldal) és (tanú 7) (15. jegyzőkönyv 7-8. oldal) munkavállalók és (tanú 5) (15. jegyzőkönyv 9-10. oldal), a (cég neve) ügyvezetője is említést tett, közülük azonban egyedül (tanú 7) nyilatkozott úgy, hogy a felvonulási területen nem kellett a védőfelszerelést használni, a többi tanú ekörben a felperes személyes meghallgatása során tett nyilatkozatát támasztották alá. A felperes fellebbezésében ugyanakkor nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság – a felperes személyes nyilatkozatával szemben – milyen bizonyítékot értékelt e körben tévesen és nem fejtette ki, mire alapozza azon állítását, hogy a beléptetéshez kötött területre történő bejutás során a védőfelszerelések használatára figyelmeztető jelzések ellenére ilyen kötelezettség a felperest nem terhelte. Ennek hiányában azonban – miután az ítéltábla a tévesen értékelt bizonyítékok megjelölésének hiányában a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörét nem tudta gyakorolni – eltérő tényállás megállapításának nem volt helye, ez pedig akadálya volt az eltérő jogkövetkeztetés levonásának is. Ezért az ítéltábla csak azt állapíthatta meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a felvonulási terület – ahogy maga a felperes is minősítette – építési terület, ahol kötelező volt a védőfelszerelés használata. Ebből helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a neki felrótt mulasztásával munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan megszegte.

[83] A joggal való visszaélés körében, a 16 óra utáni plusz egy óra munkavégzéssel kapcsolatos felperesi érvek vizsgálata kapcsán az ítéltábla arra mutat rá, hogy e körben az elsőfokú bíróság döntését részletesen indokolta, megjelölve azokat a bizonyítékokat, amelyekből a tényállást megállapította, illetve a következtetéseit levonta. A felperes fellebbezésében nem adta elő, hogy az elsőfokú bíróság e körben milyen bizonyítékokat értékelt tévesen, illetve okszerűtlenül, így a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör nem volt alkalmazható. A tényállás e körben sem volt módosítható.

[84] A munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésének felajánlásával kapcsolatban sem volt megállapítható joggal való visszaélés, ugyanis nem róható az alperes

terhére az a körülmény, hogy a munkavállaló azonnali hatályú felmondásra okot adó magatartásának észlelése esetén a felmerülő vitát először békés úton igyekszik rendezni a közös megegyezés felajánlásával, ezért ez a körülmény sem értékelhető joggal való visszaélés alapjaként.

[85] A joggal való visszaélés körében előadott fellebbezési hivatkozások kapcsán lényeges azt rögzíteni, hogy az Mt. 7. § (3) bekezdés szerint a munkavállaló bizonyítja a joggal való visszaélés alapjául szolgáló tény, körülményt és hátrányt, a munkáltató pedig azt, hogy ezek között nincs okozati összefüggés. Az elsőfokú bíróság ekörben tett anyagi pervezetése (11. jegyzőkönyv 13. oldal) helytálló volt, de helyettesítésre szorul az elsőfokú ítélet [58] bekezdésében írt azon érvelés, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy azért küldték kényszerszabadságra, majd szüntették meg munkaviszonyát, mert ő és társa is jelezték a munkáltatónál, hogy nyári időszámításban áprilistól októberig a napi 8 óra munkaidőn felül végzett napi 1 óra többletmunka ellenértékét, valamint az építési területre való utazási időt nem fizette meg.

[86] E körben abból szükséges kiindulni, hogy az előbb idézett jogszabályi rendelkezés értelmében nem a felperesnek kellett bizonyítania az okozati összefüggést, hanem az alperesnek annak hiányát.

[87] A peradatok alátámasztották, hogy a felperes valóban élt ilyen jellegű kifogással a munkáltató felé és a munkaviszony azonnali hatályú felmondása hátrányként elfogadható. Ezt követően az alperes bizonyítási érdeke volt az okozati összefüggés hiányának bizonyítása. A meghallgatott tanúk vallomásai azonban alátámasztották azt, hogy a munkáltató nem szankcionálta a felperesi kifogást, amit alátámaszt az is, hogy a vele azonos kifogással élő más munkavállalók munkaviszonyát a munkáltató nem szüntette meg, azok jelenleg is fennállnak. Az alperes tehát kellő mértékben eleget tett bizonyítási kötelezettségének.

[88] Miután az elsőfokú bíróság a joggal való visszaélés kapcsán megállapított tények alapjául elfogadott bizonyítékokat részletesen értékelte, illetve az azokból levont következtetéseit rögzítette az ítéletben, ahhoz, hogy a tényállás módosításra kerülhessen, a fellebbezésében kellett volna előadni azokat a hivatkozásokat, érveléseket, amelyek a tényállás módosításához [369. § (3) bekezdés a) és b) pont] és/vagy az elsőfokú bíróságtól eltérő jogkövetkeztetés levonása alapjául szolgálhattak volna [369. § (3) bekezdés c) pont].

[89] A felperes azonban nem jelölte meg, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mely bizonyítékokat értékelt okszerűtlenül, ezért az ítéltábla a felperesi hivatkozással kapcsolatban a 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkörét nem tudta gyakorolni. Nem sérelmezte továbbá valamely bizonyítási indítványának mellőzését, nem kérte annak foganatosítását, illetve nem adott elő új bizonyítási indítványt megjelölve annak törvényi feltételeit, ami kizárta a 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását is. Ennek következtében a tényállás módosítására nem volt mód.

[90] A felperes azt sem jelölte meg, hogy a megállapított tényekből miért vont le téves következtetést az elsőfokú bíróság, csupán sérelmezte a következtetés levonását. Ez pedig a 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásának volt akadály.

[91] Az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben nem hozott döntést [Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja] és nem volt olyan kérdés sem, amelyben az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetve nem határozott [Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja], így ezen felülbírálati jogkörök gyakorlására sem volt módja az ítéltáblának.

[92] A felperes fellebbezésében sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem rögzítette a tényállásban, hogy miért nem fogadta el a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését. Nem adta elő azonban azt, hogy ez milyen relevanciával bír a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetésének jogszerűségével kapcsolatban, arra hogyan hat ki. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének – a korábban már kifejtettekre is figyelemmel – nem kellett e körben sem tényállást, sem jogi indokolást tartalmaznia.

[93] Hivatkozott továbbá a munkaterületre munkaidőn túl történő belépés feltételeinek szabályozásának hiányára. E körben az ítéltábla utal arra, hogy e fellebbezési hivatkozás azért alaptalan, mert nem róható a munkáltató terhére, hogy nem számol azzal a lehetőséggel, hogy bárki megszegi a felperes által sem vitatottan kimondott belépési tilalmat. A munkáltatónak nem kell ezzel számolnia, mert a belépési tilalom megsértése önmagában súlyos kötelezettségszegés. Ez esetben viszont – eltérő szabályozás hiányában – mindazok a kötelezettségek irányadóak a munkaidőn túlra is, amelyek a munkaidőben történő belépésre, tartózkodásra vonatkoznak.

[94] Az arányosság sérelmével kapcsolatos fellebbezési hivatkozás kapcsán az ítéltábla osztja az alperes védekezésében kifejtetteket. Azon kötelezettségszegés súlyosságát, hogy a felperes engedély nélkül, az általa ismert munkavédelmi szabályokat megszegve lépett be a területre, fokozta, hogy oda két olyan személyt is magával vitt, akik sem munkavédelmi oktatásban nem részesültek, sem védőfelszereléssel nem rendelkeztek, ők a munkagépekre felmásztak, amely a személy és vagyonbiztonságot veszélyeztető magatartásnak minősült. E magatartás – összességében értékelve azt – a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség szándékos és jelentős mértékű megszegésének minősült, azaz kimerítette az azonnali hatályú felmondás Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételeit. Márpedig a munkáltatói intézkedés jogszerűsége szempontjából ennek van perdöntő jelentősége.

[95] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a fenti indoklásbeli pontosítással – helybenhagyta.

[96] A felperes fellebbezése teljes egészében alaptalan, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a jogi képviselővel eljáró alperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére, amelynek mértékét – az alperes kérelmére figyelemmel – az rÜkr. 3. § (5) bekezdése alapján 44 523 forintban állapított meg, amely összeget ÁFA nem terhel.

[97] A felperest megillető munkavállalói költségkedvezmény folytán a feljegyzett másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 525. §; 95. § (1) bekezdés, 102. § (6) bekezdés; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[98] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[99] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2026. május 12.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró